

DES DE CA N'OLIVER

DOCTORATS, MÀSTERS, ALTRES TÍTOLS
UNIVERSITARIS I 'DON' JAUME MIR SEGUÍAntoni Tudurí
Secció de Genealogia
de l'Ateneu de Maó

Darrerament hi ha un bon ball als mitjans convencionals i els de les xarxes socials a causa de certes certificacions oficials d'estudis universitaris, especialment doctorats i màsters emesos, preferentment però no exclusivament, a certa universitat de la capital de l'Estat espanyol.

Tot aquest batibull no té cap sentit polític, atès que la política no hauria de ser l'art de l'atac al contrincant, deixant de banda els problemes reals dels ciutadans, siguin del color que siguin.

Dit açò, no tinc més remei que recordar el vell institut de la plaça de Sant Francesc de Maó i a algun dels professors que vam tenir els anys 50 del passat segle. I he triat a un personatge, Jaume Mir Seguí, catedràtic de Matemàtica, del que em permetreu que recordi alguns fets i anècdotes que desig no es perdin per la memòria popular.

Aquest personatge va néixer a Maó l'any 1895, fill de Jaume Seguí Saura, administrador de l'Arrendataria de Tabacos i d'Emilia Seguí Carreras. L'any 1911 consta com a batxiller, amb matrícula d'honor.

❖ TENIA UN PARELL DE MANIES a destacar: la primera és que no podia veure els llibres de text ni en pintura; en açò se semblava a don Servando, catedràtic de Dret de la Universitat de Santiago de Compostela, personatge que surt a la novel·la «La casa de la Troya», d'Alejandro Pérez Lugín, que deia que entre un alumne que se sabia de memòria tot el llibre de

text i un alumne que no havia obert el llibre, suspenia al primer, atès que quedava impossibilitat per aprendre la matèria, mentre que aprovava el segon, pel fet que s'hi podia posar a aprendre quan volgués, ja que no estava inhabilitat mentalment. En qualsevol cas, teniem que comprar el

estudi llibre de text, encara que no el solíem obrir massa.

La segona mania era que el curs escolar durava 12 mesos, de primers de setembre fins a finals de setembre de l'any següent. Afegia que els cursos de 9 mesos —de primers de setembre a finals de juny de l'any que seguia— eren pels estudiants aplicats. Ho puc dir perquè a jo mateix, a cinquè de batxillerat, em va dir que si em presentava a l'examen de juny, em suspèndria, a causa de la meua actitud no prou bona durant el curs (als 14 anys, l'edat burral, ja se sap). Al mes de setembre em va aprovar sense cap dificultat. Tinc a molt honor no tenir cap suspens a les assignatures dels 6 anys del batxillerat dels anys 1955/1961; només una retxa que volia dir que no m'havia presentat, a la força, certament

Pel que sembla, se'n va anar a Liege (Bèlgica) a estudiar enginyeria elèctrica. L'aventura va acabar quan les tropes alemanyes van entrar a sac a Bèlgica l'any 1914 cosa que el va fer tornar a Espanya, on, pel que contava, son pare volia que fes

estudis de profit, com ara les oposicions al 'Cuerpo de Correos', on calia saber tots els noms dels pobles d'Espanya, que eren prop de 9.000. Bé idò, a vegades, a classe, ens deixava anar una salmòdia en vers dels pobles de tota una província. Anteriorment, sembla que també el seu proge-

“
La seva reincorporació a l'ensenyament va ser conseqüència d'un recurs que li va ser favorable en data 14 de març de 1940

nitor pretenia que aprengué a tocar el piano. Ell ens explicava que li feia la vida impossible al professor que anava a ca seva, des de posar-li sabó perquè llenegués fins al que vulguen. Deia que quan li feia tocar amb la mà dreta, la cosa no anava malament del tot; quan li feia tocar amb la mà esquerra, també podia passar, però quan havia de tocar amb les dues mans, s'armava la de 'Déu és Cristó'. Òbviament, els estudis de piano no van anar més enllà.

Decidit a estudiar una cosa tan esotèrica com és la ciència matemàtica, va anar a parar a València, crec recordar, i atesa la incompetència del professorat universitari valencià, es va desplaçar a Madrid, on també se'ls va tenir amb el catedràtic de torn, a causa que si no deia bé una lletra grega, no es podia estudiar aquesta noble ciència. Ell va respondre que no havia anat a la facultat per aprendre les lletres gregues, sinó a estudiar matemàtica.

Una altra anècdota és que quan el general Francisco Franco va venir a Maó l'any 1960 (per aquell temps només 'Ma-

hón') li van demanar que cedís el seu cotxe nou acabat de dur d'Alemanya (concretament un Opel de dos colors) per a dur alguns membres del séquito de Su Excelència, i ens va dir, a la classe, que ell no li deixava l'auto ni a Sant Cristòfol. Va ser coherent amb la seva afirmació; encara el record fent de xófer, mans al volant del seu Opel, pujant per la Cuesta de la Abundancia, boina encasquetada i cara de pocs amics amb dos acompanyants d'en Franco als seients de darrere.

❖ LA SEVA TRAJECTÒRIA professional la podem seguir a través de les heme-roteques i altra documentació administrativa escrita. Va anar de 'can bel·lo a can catel·lo', va guanyar plaça a l'Institut de Maó, passant posteriorment a Palència com a catedràtic i més tard a Deusto, com a director, després a Logroño, acabant com a catedràtic a l'Institut d'Espanya de Lisboa. El mes de juny de 1936 torna a Menorca, de vacances i es troba amb el daltaix del 18 de juliol. La continuació és la seva inhabilitació per la Junta de Burgos. La seva reincorporació a l'ensenyament va ser conseqüència d'un recurs que li va ser favorable en data 14/03/1940, encara que va ser inhabilitat per a l'exercici de càrrecs directius i de confiança en institucions culturals i d'ensenyament. No tan bé li va anar a D. Joan Hernández Mora, però açò són figures d'un altre paner.

Així ho record i així ho he escrit, inspirat per les trifurques acadèmiques actuals. Si la memòria m'ha traït (cosa no massa probable, però no impossible) demanaré perdó als lectors. Si tot és cert, ha estat una bona ocasió per recordar a Jaume Mir Seguí, conegut com a 'Miroto', que em va fer un poc més responsable dels meus fets i malcriadeses d'al·lot.